

«Πήραν την Πόλη, πήραν και το ωμέγα....»

«Πολύ δεν θέλει ο Έλληνας να χάσει την λαλιά του
και να γενεί μισέλληνας από την αμυαλιά του»

(Ν. Γκάτσος)

Α. Ο σημερινός τίτλος έχει υπεξαίρεθεί. Από τον Παντελή Μπουκάλα και την «Καθημερινή» της Κυριακής 22.7.2012. Και στην ειρωνεία αποσκοπεί ο συντάκτης του, όσων εξέφρασαν την αντίθεσή τους για το βιβλίο της Γραμματικής των Ε' και Στ' τάξεων του Δημοτικού. Θα τον χαρακτήριζα δε, εκτός από κοροϊδευτικόν και καγχαστικόν, άστοχον και υπερβολικόν. Ιδιαίτερα μ' όσα λέει στο τέλος του κειμένου του, όπου ιδρώνει κυνηγώντας τουλάχιστον εντυπώσεις. Και γίνεται –θα το ειπώ όπως το νοιώθω- στρατιώτης επίζηλος φανατικών και φανατισμένων εμπνεύσεων. (θανατικών το λένε οι απλοί άνθρωποι).

«Δεν φοβήθηκα –γράφει μεγάλος στοχαστής- τους τυράννους τον καιρό της τυραννίας και την έλεγα τη γνώμη μου, όσο τους φανατισμένους δημοκράτες τον καιρό της δημοκρατίας». Μ' αυτούς φρίκιασα. Και από τη μια και από την άλλη (μ)πάντα. Από τότε που ξεκίνησε το ζήτημα. Και ιδίως τον 20ον αιώνα και σήμερα που κανείς δεν άφηκε μια πανάρχαιη γλώσσα να εξελιχτεί με τη δυναμική της. Δίχως να βουληθούν να επιβάλουν οι μεν στους δε και τούμπαλιν με τη βία και τους νόμους ό, τι τράβαγε η όρεξη και ο φανατισμός καθενός. Κι ας έλεγε ο σοφός Κων/νος Τσάτσος ότι «η γλώσσα δεν επιβάλλεται με νόμους και διατάγματα». Ούτε με καταναγκασμό, τρομοκρατία και απάτες.

Ας έρθουμε όμως στα κείμενα (άρθρο του κ. Μπουκάλα και επιστολή γλωσσολόγων) και τα θιγόμενα σ' αυτά αντικείμενα. (Όποιος επιθυμεί μπορεί εύκολα να τα βρει και τα δύο).

Το ότι γράφει στο λήμμα φωνήεν (=κάθε ηχηρός φθόγγος κ.τ.λ.) ο υπουργός της παιδείας, θρησκευμάτων, δια βίου μάθησης, «αυτομόρφωσης» (λέξη και τούτη που οι προφασσόροι τη βάλανε έκθεση στις πανελλήνιες, όπως και πολλά άλλα κατά καιρούς υψιπετή) δεν σημαίνει ότι ο κ. Μπαμπινιώτης έχει το αλάθητο. Για να μην ειπούμε ότι δεν σημαίνει και πολλά. Άλλωστε πόσοι και πόσοι ίσαμε σήμερα δεν το κατείχαν. Κι ήσαν μεγαλύτεροι του Εθνικού μας γλωσσολόγου. Κι απεδείχθησαν "φλούδες", όπως θα 'λεγε το Ν. Τσιφόρος.

Το αναμφισβήτητης αξίας λεξικό:

Όσο για τα: «ευρέως εθνικό το λεξικό του, που προβάλλεται ως αναμφισβήτητη αξία κ.τ.λ.», όπως γράφει ο κ. Μπουκάλας, ας επιτραπεί στην ελαχιστότητά μου να ψελλίσει ορισμένες αμφιβολίες για το «αναμφισβήτητης αξίας» ("αυτός έφα") παρακαλώντας τον ν' απαντήσει, τίμια όμως, αν ως φιλόλογος κι επιστήμονας, ο ίδιος υιοθετεί τα υπό του

κ. Μπαμπινιώτη στο λεξικό του διαλαμβανόμενα και ενδεικτικά μόνον εδώ αναφερόμενα.

Ένα «ανθολόγημα» θα κάνω και θα φέρω, γιατί έχει πολλά πολύχρωμα λουλούδια ο μπαξές. Μαργαριταροσπαρμένος πραγματικά. Και μην με παρεξηγείτε για το ύφος. Ανάλογο είναι του κ. Μπουκάλα, όπως η συμπεριφορά γενικώς πρέπει να είναι ανάλογη με τη συμπεριφορά του άλλου.

«Αντιγράφω λοιπόν κι εγώ προσεκτικά» από τα αναμφισβήτητης αξίας. Χωρίς να μιλήσω, για τα αβγά και τα αφτιά (που του κ. Μπουκάλα δεν φαίνεται ν' ακούνε, αφού επιμένει να γράφει αυτιά τ' αφτιά), τα ξίδια και τους ορθοπαιδικούς και τ' άλλα κατά καιρούς ως μπαμπινιώδη από πολλούς χαρακτηρισθέντα, αλλά θα πάω σε πιο ουσιαστικά, περιοριζόμενος σ' ελάχιστα ετυμολογικά.

Να: Το διάβασμα για παράδειγμα είναι από το διαβιβάζω ή απ' το διαβαίνω;

Κι εκείνη η παραπάνησια συλλαβή του διαβιβάζω μας λέει ότι κάτι μεσολαβεί; Ενώ στο διάβασμα δεν μεσολαβεί τίποτα. Είσαι εσύ και το βιβλίο. Ο συγγραφέας δεν υπάρχει. Έχει αποσυρθεί. Σ' άλλον καιρό και τόπο τ' ανέλυσα αυτά διεξοδικά (Δαυλός τ. 294/2006).

Η ζαλιά από το βουλγάρικο zaluk (δυστυχής), το μεσαιωνικό ζάλον (σάλος ή κατεβαίνει ίσια από το Ομηρικό «ύλη αζαλή» και το επίθετο έγινε ουσιαστικό, όπως το συνηθίζει η γλώσσα μας, και παραδείγματα άπειρα. Το κοιτάζω (βλέπω, παρατηρώ) είναι από την κοίτην (κρεββάτι) και οφείλεται στην πρακτική των φρουρών να έχουν την κοίτη τους στο φυλάκιο από το οποίο επαγρυπνούσαν ως σκοποί (προσεχτικά αντιγράφω από την πρώτη έκδοση του λεξικού) ή από το αρχαίο κυπτάζω (κύπτω+ετάζω Αριστοφάνης Λιμιστράτη 17) και πρέπει να γράφεται κυττάζω; Αφού ακολουθούμε, διάβολε, την ιστορική ορθογραφία. Η κούραση από την κουρά, γιατί επεβάλλετο τάχα το αναγκαστικό κούρεμα ως παρεπομένη ποινή ή από το κορέννυμι, και λέμε για τον ομιλητή: «μας κούρασε πια». Μας κόρεσε. Και «λες- λες σταμάτα, όλα κορέζονται» ακούμε να λένε και σήμερα οι γερόντισσες.

Και η κοροϊδία από το κουρόγιδο, «κουρεμένο γίδι» για διαπομπευμένη γυναίκα <κουρά+γιδο<γίδι; Το μεράκι (έντονη επιθυμία) είναι το τούρκικο merak, που γράφουν κι άλλα λεξικά, ή ο αρχαίος ίμερος (έντονη επιθυμία) (ίμερος ιμεράκι μεράκι, έλαφος ελάφι ελαφάκι λαφάκι, έλαιον λάδι λαδάκι, κι ο Σολωμός «σ' ολίγον σ' ολιγάκι» λιγάκι, με σίγηση δηλαδή του αρχικού φωνήεντος;).

Το λιμάνι αντιδάνειο από το τούρκικο liman -πού καλλιιάζει το αντιδάνειο;- σαν να μην ήταν ο αρχαίος λιμήν στα δωρικά λιμάν. Ή μέγκλα (ο πάρα πολύ καλός, άριστος) από το λατινικό melior (=καλύτερος) ή καθαρά από το αρχαίο μεγακλής; Και τί δουλειά έχει η λέξη μέγκλα, που την έλεγε η γιαγιά μου, με το παράδειγμα «έκανες ένα

παρκάρισμα μέγκλα» του κυρίου καθηγητή;

Η μούσα και το μουσείον από τα γλωσσικά χαλκουργεία, του γλωσσολόγου «που βουτάει τη γλώσσα στο μυαλό του» κατά τον κ. Μπουκάλαν –εδώ γελάνε όλα τα παρδαλά- ή και τα δύο από το αρχαίο ρήμα μάω (θέλω να παίξω, να τραγουδήσω, να χορέψω, να υμνήσω το θεό, να σκαλίσω ένα ξύλο, να νοιώσω ελεύθερος κ.α) και η μούσα καθαρά μετοχή του μάω (μάων-μάουσα-μούσα-μόςα αιολ. μοίσα-μάον), ίδια από τότε ως τα σήμερα; Ακόμα κι ο μασόνος (ο τέκτων, ο ελευθεροτέκτων) από εδώ, αφού υπήρχε μούσα και της γεωμετρίας.

Η ζάρα και η ζαρωματιά και το ζαρώνω από το μεσαιωνικό οζαρώνω, οζάριο και τον όζον (κλαδί) ή είναι καθαρά λέξη Ομηρική που λέγεται και σήμερα σε ορεινά χωριά της Πελοποννήσου; (Για όσους επιθυμούν το αναλύουμε διεξοδικά. Είναι πραγματικά σπουδαίο). Το αμολάω και το ξαμολάω το μεσαιωνικό αμολάρω και amolare (αφήνω) ή είναι πανάρχαιο;

Ο αράθυμος από το μεσαιωνικό ράθυμος ή και τούτο ο αρχαίος ερίθυμος με καθαρή και σήμερα τη σημασία του; Το κονάκι το τούρκικο konak; Και γιατί το μάτι ματάκι είναι από το ομμάτιον όμμα παρακ. β' του ορώ και δεν είναι το κονάκι από το οίκον με σίγηση και αυτό του αρχικού φωνήεντος;

Ο πίρος (η τρύπα του κρασοβάρελου) από το ιταλικό rigo (αντιδάνειο) λατινικό eriuus, αρχαίο επίουρος (φρουρός) ή από το πείρω (=διατρυνώ, διαπερνώ, περνώ πέρα πέρα); Ο θυρωρός, κι όλες οι λέξεις με κατάληξη –ωρός (στασιωρός, πυλωρός, ακταιωρός, σηματοωρός, σκευωρός, τιμωρός κ.α) δεν είναι από τον παρατατικό του ορώ (εώρων) κι όλες σημαίνουν τον φύλακα του πρώτου συνθετικού;

Η γέφυρα (γη+ επί+ ύδωρ) και προπαντός ο άνθρωπος δεν είναι ο αναθρών ά όπωπεν που λέει ο Πλάτων στον Κρατύλο C399 (Κρατύλος Αναπαραγωγή Λειψίας Χέρμαν Εταιρεία Ελλην. Εκδόσεων Αθήνα 1966 τόμος 17ος). Αυτός δηλαδή που ξανά-σκέφτεται, επανερευνά, επαναστοχάζεται εκείνα τα οποία έχει ιδεί; Και είναι αυτό ακριβώς που τον ξεχωρίζει από όλα τ' άλλα. «Το διακριτικόν της ουσίας», όπως λέει ο ίδιος ο Πλάτων «ώσπερ κερκίς υφάσματος» (όπως η σαίτα με το πανί), και εξηγούνται όλα. Και το θ που απασχολεί τους γλωσσολόγους, και γιατί θ και όχι δ και το ω στη μέση και όλα. Κι «όποιος δεν ξέρει την ετυμολογία μιας λέξεως λέει η Πρόεδρος των Ελλήνων Φιλολόγων κ. Γεωργία Ξανθάκη αγνοεί και την έννοια που αυτή εκφράζει και δεν τη διεκδικεί».

Έχουμε δηλαδή εμείς τέτοια στη γλώσσα μας, κι αντί να τάχουμε τοποθετήσει σε χρυσή λάρνακα και να τα γνωρίζουν όλοι οι Έλληνες από τους ειδικούς γλωσσολόγους που θα τα μελετάνε ασταμάτητα, αυτοί ασχολούνται με τη δασκάλα της Ραφήνας που «παρανόησε βασικούς κανόνες της γραμματικής» πράγμα που βαρύνει πρώτα και τους ίδιους

αφού δεν της τάμαθαν καλά... τα γράμματα.

Ακόμα και το καρυοφύλλι, όπως το γράφει ο Βαλαωρίτης στο ποίημα του Γεροδήμου, που βρήκαν οι γλωσσολόγοι εργοστάσιο στη Βενετία ή αλλού με επωνυμία CARLO ET FIGLIO ή CARLO FIGLI, όπως πρωτοέγραψε ο Κων/νος Σάθας, που δεν ήταν γλωσσολόγος; Ή όπλο νάχει γραμμένη πάνω τέτοια επωνυμία κι όχι καρυοφύλλι από τις ανάγλυφες παραστάσεις που φέρουν τα όπλα αυτά (αρκεβούζια) κατά μήκος την κάννης, και υπάρχουν στα πολεμικά μουσεία (Αθηνών – Τρίπολης). Και ο Αριστομένης Προβελλέγγιος μεταφράσας ποίημα του Ουγκώ του 1832 για τον Κανάρη μιλάει για «το Καρυοφύλλι το γλυπτόν/το γιαταγάνι το θαμβόνον».

Κι εκείνος ο γηρίατρος και γηριατρική; Από τη Β΄ Γυμνασίου μας μάθαινε ο φιλόλογος ότι τα παράγωγα από ονόματα της γ' κλίσεως σχηματίζονται από τη γενική τους. Και δεν κάναμε ποτέ λάθος. Έτσι λέμε ηπατολόγος όχι ηπαρολόγος, δερματολόγος κι όχι δερμαλόγος. Και γεροντολόγος ή Ρουμάνο Ασλάν. Κι εδώ θα ειπείς ή γηριατρική-γηρατίατρος ή γεροντιατρική-γεροντίατρος, ποτέ γηρίατρος. Και η γλώσσα φωνάζει ότι στραβά αρμενίζουμε με την κατάργηση της γ' κλίσεως.

Κι ο Μανούσος είναι ο Μανώλης; Κι η μιλίορα (θηλυκό πρόβατο) υποκορ. του ml'or agnella ή μηλιώρα (μήλον = πρόβατο + ώρα = στην ώρα του για αναπαραγωγή;) Κι ο σέμπρος σερβοκροατικά sebru ή σύμφρουρος του ακρίτη (ακρίτα);

Και πλείστα άλλα ων ουκ έστιν αριθμός. Τα οποία όχι επιστημονικά αλλά πολλά δεν αντέχουν καν σε έμφρονα κρίση. Κι αυτά αρκούν.

Επομένως γιατί να μην εκφράσουμε αντιρρήσεις για το «αναμφισβήτητης αξίας» όταν μάλιστα τα πέντε (5) φωνήεντα της Ελληνικής τα δίδει με λατινικούς χαρακτήρες, ενώ άλλα λεξικά, πολλά και έγκυρα, λένε ότι είναι επτά (7);

Από το Διογένη το Λαέρτιο «φωνήεντα δε έστι των στοιχείων επτά», που θά 'πρεπε αυτό και μόνο, όλοι εμείς να είχαμε επίσης τοποθετήσει σε χρυσή λάρνακα προ παντός όμως αντί να κατατριχώμεθα με τα μικρά να συνειδητοποιήσουμε ότι ενός μόνον έχομε χρείαν: Να κατανοήσουμε σωστά τα των προγόνων μας. Και πέστε με ελληναρά κι ότι «τρέφω μίσος κατά των επιστημόνων» τάχα.

Και το είπε ο Διογένης ο Λαέρτιος μία πεντακοσαριά χρόνια από τον χαμό (;) της προσωδίας και μια τρακοσαριά, αφ' ότου είχε εμφανισθεί επί της γης ο Ιησούς Χριστός.

Και για να επανέλθουμε στο «αναμφισβήτητης αξίας» και να κόψουμε τις κακές συνήθειες αφήνοντας ό, τι ξέραμε, δεν θα συλλαβίζουμε πια όπως παλιά. Τη λέξη «συνεισφέρω» για παράδειγμα ποτέ πια συν-εισ-φε-ρω αλλά συ-νει-σφέ-ρω. Ήτοι άμπρα κατάμπρα και η γύφτισσα λύνει μάγια. Συμπαθάτε με.

Να μη στοιχισθῆ δηλαδή το ελληνόπουλο στο ότι η λέξη είναι πολυσύνθετη και αποτελείται από τρεις αυτοτελείς λέξεις: Συν(μαζί) εις (ίσια μέσα) και το ρῆμα φέρω.

Παρά ο ίδιος ο κ. καθηγητής αποκαλεί ανεπιστήμονες (εκπομπή ET 1 κ. Χούγλη «ομιλείτε ελληνικά») όσους δεν συλλαβίζουν συ-νει-σφε-ρω εγκαλώντας τους ότι δεν παρακολουθούν την εξέλιξη της επιστήμης. Λες κι ο ίδιος κακόπαθε που τα ἔμαθε αλλιώς και τώρα διορθώνοντας την πορεία φέρνει και τους άλλους στον ίδιο δρόμο.

Κι άλλα κι άλλα κι άλλα , που δύναμαι να τεκμηριώσω με απ' ευθείας σύνδεση κι αναφορά στις τριςβαθες ρίζες της αρχαίας γλώσσας. Από την οποία η σημερινή ελάχιστα διαφοροποιήθηκε (το 65% των λέξεων, του Ομήρου τις λέμε εμείς σήμερα). Και μόνον στο πλέξιμο (συντακτικό), στο τρόπο εκφοράς δηλ. υπάρχει διαφορά. Για αυτό και τα ξεπλέκουμε τ' αρχαία κάνοντας συντακτική ανάλυση. Να ιδούμε το πλέξιμό τους και να καταλάβουμε.

Αυτό μόνον συμβαίνει με την αρχαία με την οποία πολλοί από τους 140 γλωσσολόγους διδάσκουν ότι η Νέα Ελληνική δεν έχει καμμία σχέση. Ορισμένοι δε ισχυρίζονται ότι οι δύο (;) γλώσσες «συγκρούονται» (Ο Σοφοκλής με τον Πλωτίνο, τον Ιωάννη το Δαμασκηνό, τον Κων/νο Παπαρρηγόπουλο, τον Κων/νο Καβάφη και τον Οδυσσέα Ελύτη είναι στα μαχαίρια. Έτοιμοι να χτυπηθούνε σαν τα κριάρια. Και οι αρχαίοι με τους νέους μυρμήγκια που δαγκάνονται και πελεκιούνται ανηλεώς. «Τί πεπόνθαμεν και τι έτι πεισόμεθα».

Κατά τα λοιπά λέμε ότι ακολουθούμε την ιστορική ορθογραφία και τη γλώσσα γενικώς ιστορικά. Μήπως όμως υποκρινόμενοι και με τεχνάσματα απατηλά, μη διστάζοντες και να αυτοαναιρεθούμε, παγιδεύουμε και εξαπατούμε; Αφού έλληνες γλωσσολόγοι δεν αποδέχονται τη διαχρονική οντότητα της Ελληνικής γλώσσας; Ύστερα προς τί οι ειρωνείες (αρνησίγλωσσοι, αρνησιπάτριδες, όργανα του κισσιγκερισμού, ανελλήνιστα και κερκοπορτικά και άλλα πολλά) για όσους δυσκολεύονται να κάνουν τη διάκριση γραμμάτων με ήχους; Και μήπως ο κ. Μπαμπινιώτης μαζί και οι άλλοι 140 γλωσσολόγοι ψεύδονται με το να υποστηρίζουν ότι η κατάργηση των φωνηέντων ω,η,υ είναι απόσταγμα της γλωσσικής επιστήμης δεδομένου ότι η λέξη φωνήεντα, συνοδεύει το ουσιαστικό γράμματα; Για το φωνήεν υπάρχει άλλο ουσιαστικό που το επίθετο προσδιορίζει τί λογής είναι; Κι αυτά είναι επτά (7) και όχι πέντε (5);

Ποιός αμφιβάλλει ότι οι αρχαίοι όταν πέρασαν στο γραπτό σύστημα του λόγου είχαν υπ' όψιν ότι κάθε φωνήεν-γράμμα αντιστοιχεί σ' έναν παραγόμενο ήχον; Ή , με άλλα λόγια για κάθε παραγόμενο ήχον επενόησαν και το αντίστοιχο γράμμα;

Έτσι το όμικρον (ο) κάλυπτε τις ανάγκες του αρχαίου φθόγγου (o). Και το ωμέγα (ω) τον μακρόχρονον. Δηλαδή τον παρατεταμένον φθόγγο, που

δεν αντιστοιχούσε σε δύο όμικρον (οο) αλλά ήταν πιο πλούσιο κι εντυπωσιακό από τον μονόν ήχον ο. Όπως η λέξη χώρα, χώρος, που διέφερε φωνητικά από τη λέξη χορός. (κι αν επιχειρήσουμε και τώρα τα ο στον χορό να προφέρουμε παρατεταμένα βλέπουμε ότι δεν στέκουν, δεν υπάρχει πατούρα).

Ύστερα και μόνον η ονομασία όμικρον κάτι διδάσκει και δεν είναι ακριβώς ήχος αλλά το αντιδιαστέλλει από το ωμέγα. Και η ιδεογραμματική παράσταση (ζωγραφιά) ο και ω αντίστοιχα μιλάει για διαφοροποιημένα στη συνείδηση του ομιλητή. Και το ω έχει άλλη σύσταση από το ο. (Κάτι ανάλογο βλέπουμε στα σλαβικά).

Ακόμη οι γλωσσολόγοι μιλούν για σύμφωνα b,d,g (μπ, ντ, γκ). Η παρουσία των οποίων σημαίνει ότι πρέπει να καταργηθούν από το αλφάβητο το γ και το κ. Όμως λέμε και έγχορδα, εγχώριο κ.τ.λ. Γιατί δηλαδή δεν μιλάνε και για φθόγγο γχ ή γγ (εγγονός), οπότε στη λέξη έγχορδα, σύμφωνα με τη διδασκαλία τους πάντα, πρέπει να καταργηθή το γ; Ομοίως και το εγγόνι.

Βλέπουμε λοιπόν ότι η θεωρία πάσχει. Ύστερα το εν+χορδή δίνει γάμα (γ) (έγγχορδο). Το εν+γόνος επίσης γ (εγγόνι), το οποίο όμως δεν είναι γ. Και η ίδια η γλώσσα κι εδώ, όπως και σε πολλά άλλα, παντού θά 'λεγα φωνάζει ότι στραβά αρμενίζουμε. Τη βουλώνουμε λοιπόν να μη φωνάζει. Της κόβουμε τη γλώσσα. Ή της βγάζουμε τα δόντια με την τανάλια σιγά-σιγά κι ένα - ένα.

Όσο για το γκ δεν είναι σύμφωνο αλλά σύμπλεγμα των φθόγγων (γραμμάτων) γ και κ. Που λόγω της γειτονικής αρθρώσεως (ουρανικά) μας δίνουν την εντύπωση ότι είναι ένας ήχος. Όμως δεν είναι ένα αλλά δύο σύμφωνα. Αυτό δε φαίνεται καλλίτερα στις λέξεις δαγκάνω-δαγκώνω-δακκάνω (δάκ-κάνω, κάνω δάκ).

Κι αν πάμε πιο πέρα ακόμη και στο σίγμα (σ) πρέπει να προσέξουμε. Το οποίο έχει άλλη φωνητική αξία στην αρχή της λέξεως, στο μέσον και στο τέλος. Κι ακριβώς γι' αυτό στο τέλος της λέξεως το γράφουμε διαφορετικά. Στα δε αρχαία Ελληνικά το σ στο μέσον πέφτει θεωρητικά ή σιγήθηκε ή μετεβλήθη. (Λεπτομέρεια θα πείτε. Τι να κάνουμε όμως; Αυτή 'ναι η γλώσσα μας με την ιστορία της, το μακρύ της δρόμο και τις περιπέτειες, που γι' αυτό ακριβώς πρέπει να τη σεβαστούμε).

Γενικώς σύμφωνα με τη θεωρία των 140 γλωσσολόγων αν πάμε σε κείμενα, επιγραφές κ.α. κι αφαιρέσουμε τα γράμματα (ήχους) ω,η,υ, στη θέση τους θα μείνουν κουτάκια κενά.

Θέλω να ειπώ μ' όσα ενδεικτικά μόνον και όχι περιοριστικά ανέφερα και από το «αναμφισβήτητης αξίας λεξικό» του Εθνικού μας γλωσσολόγου και τ' άλλα ότι: «Το μυαλό του ανθρώπου- και δεν βλέπω συνωμοσίες ούτε προδοσίες –έτσι και πάρει στραβό δρόμο δεν γυρίζει εύκολα πίσω», όπως λέει ο μεγάλος διδάσκαλος Φ. Βαρέλης.

Β'. ΟΙ ΒΙΑΣΜΟΙ ΤΗΣ ΓΛΩΣΣΑΣ

Στην αρχή συγκυλίσαμε κάμποσο τη γλώσσα μας με τη μεταρρύθμιση Ράλλη, για να μείνουμε λίγο στα τελευταία. Ακόμα τον θυμάμαι το 1976 και από του βήματος της Βουλής και στο κεντρικό δελτίο των ειδήσεων να κομπάζει περιχαρής: «Σήμερα υπέγραψα τη ληξιαρχική πράξη θανάτου της καθαρεύουσας» και «γιορτάζουμε γιατί κηδεύουμε την καθαρεύουσα». Λησμονώντας ο κατά τα λοιπά υπουργός της παιδείας, και καθένας ας φανταστεί τί παιδείαν την είχε, αφού αγνοούσε ότι οι κηδείες έχουν κλάματα και θρήνους. Είναι ρωμιοκομμοί και όχι πανηγύρια. Και στην πραγματικότητα εκείνη τη στιγμή σκότωνε και κήδευε το μεγαλύτερο κομμάτι (μοίρα) της πνευματικής μας ιστορίας.

Κι όταν τα λέγε έβλεπα τον κυρ Αλέξανδρο σκυφτόν στους διαλογισμούς του κι από πάνω τον υπουργόν να τον σκοτώνει, όπως ο αγροίκος τον Αρχιμήδη, γιατί δεν καταλάβαινε το «μη μου τους κύκλους τάραττε». Έτσι ως φονιά και Ηρόστρατον θα τον σώσει η ιστορία.

Προς το τέλος του βίου του βέβαια, ανανήψας και μεταμεληθείς(;) προσεπάθησε να δικαιολογήσει το έγκλημα. Συνήθως έτσι γίνεται. «Κι ο διάβολος στα γεράματα καλογερεύει». Το έγκλημα όμως κατά της γλώσσας άλλη μια φορά είχε συντελεστεί. Αυτό, βλέπετε, είναι διαρκές, οργανωμένο, τελείται κατά συρροήν και κατ' εξακολούθησιν από πολλούς. Αυτουργούς, συναυτουργούς, ηθικούς αυτουργούς, απλούς συνεργούς, ακόμα και παραυτουργούς. Κι όποιος εξουσιαστής θέλει να ξεθυμάνει και παράλληλα να προβληθή ασελγεί στη γλώσσα. Και στο ανάμεσα κινούνται πολλοί εγκληματίες με τα λευκά κολλάρα τους. Γνωρίζουν άλλωστε σύγχρονες μεθόδους αυτοί ως εκπαιδευθέντες εις τα Εσπερίας.

Κι ο μεγάλος κατήφορος είχε αρχίσει. (Είμαι σε θέση να γνωρίζω ότι κορυφαίος πολιτικός παράγων ήθελε από τότε να επιβάλει το λατινικό αλφάβητο, πλην υπανεχώρησε κατόπιν της σφοδρής εναντίωσης του Κων/νου Τσάτσου απειλήσαντος με παραίτηση από την Προεδρεία της Δημοκρατίας με ταυτόχρονη καταγγελία του εις την παγκόσμια πνευματικήν κοινότητα. Ο δε μεγάλος Ι.Ν. Θεοδωρακόπουλος, ως Έλληνα φιλόσοφος, του υπέμνησεν: «Είσαι προσωρινός. Το Έθνος είναι μόνιμο. Δεν έχεις το δικαίωμα» (Ελευθέρα Σχολή Φιλοσοφίας «Ο Πλήθων». Μαθήματα Εβδόμης περιόδου 1981). Κι έτσι απετράπη τότε ο γλωσσικός εκλατινισμός. Κι αυτά είναι ιστορία.

Μετά την κηδεία βάλαμε και την ταφόπλακα. Το μονοτονικό. Αυτήν την έφερε ο άλλος υπουργός της Παιδείας, ο Ελευθέριος Βερυβάκης. Κατά την τοποθέτηση δε έγιναν πράγματα ανατριχιαστικής επιπολαιότητας. Τραγελαφικά και τερατώδη. Και πολλοί τυμβωρυχούντες επεχείρησαν να νεκροσυλήσουν. Συγκεκριμένα:

Ολιγότεροι των 30 νυσταλέοι βουλευτές την 02.00΄ώραν της νυκτός «στο νόμο για τα βουστάσια», όπως προσφυνώς απεκάλεσε ο λαός τότε το άσχετον άρθρον μόνον, με αντισυνταγματική έκτακτη τροπολογία, επέβαλαν το μονοτονικό (με το Ν. 4056/12 «περί κτηνοτροφίας και κτηνοτροφικών εγκαταστάσεων Φ.Ε.Κ. 52 Τ.Α΄ 12.3.12 απετολμήθη η διαγραφή των δανείων των κομμάτων, ίνα επιβεβαιωθή το ρηθέν ότι οι μεγάλες αποφάσεις λαμβάνονται και υπάρχουν υπέρ του ποιμνίου –λαού και του Έθνους).

Χωρίς να ερωτηθή ουδείς των αρμοδίων (Ακαδημία, Πανεπιστήμια, ιδίως φιλοσοφικές Σχολές, εταιρείες συγγραφέων κ.α.) Μόνο μια διορισμένη από τον υπουργό επιτροπή.

Και για: «να γίνει βήμα ταύτισης της γραπτής με την προφορική λαλιά. Δηλαδή την ΚΑΤΑΡΓΗΣΗ των διφθόγγων, των πολλών ι, των δύο ε και ο. Και σ΄ αυτήν την ΕΠΙΜΟΝΗ ΔΙΕΡΓΑΣΙΑ πρωτοστατούν οι δημοσιογράφοι, οι προκηρυξιογράφοι- τοιχοκολλητές, οι μπροσουροποιοί, μανιφεστογράφοι... που θα ΛΥΤΡΩΣΟΥΝ τη γλώσσα μας από τη ΣΚΟΥΡΙΑ ΑΙΩΝΩΝ», έλεγε επί λέξει τότε το «ΔΕΛΤΙΟ ΣΥΝΔΕΣΜΟΥ ΕΛΛΗΝΙΔΩΝ ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΩΝ» μεταξύ των οποίων και πολλές ειδικές επιστημόνισσες γλωσσολόισσες.

Χωρίς σ΄ αυτά να υστερήσουν και πολλοί εκ των σημερινών 140 «ειδικών και αρμοδίων για τα ζητήματα γλώσσας και ειδικής εκπαίδευσης Πανεπιστημιακοί δάσκαλοι», όπως στη γνωστή επιστολή τους αναφέρουν.

Ορισμένοι δε εξ αυτών έφθαναν στο σημείο να αποκαλούν αδίστακτα «ημιλόγιους» τους συγγραφείς και λογοτέχνες που επέμεναν χρόνια μετά την επιβολή του μονοτονικού, να χρησιμοποιούν πολυτονικό σύστημα γραφής.

Ένας δε εξ αυτών- όνομα βαρύ, φιγουράρει στην επιστολή- σε πανεπιστημιακό σύγγραμμά του τους αποκαλεί συλλήβδην «ημιλόγιους», και ταυτόχρονα στο οπισθόφυλλο του ιδίου συγγράμματος δημοσιεύει επιστολή εν φωτοαντιγράφω του ποιητή Οδυσσέα Ελύτη αποσταλείσα στον ίδιον γραμμένη όμως στο πολυτονικό, το οποίο ο ποιητής ουδέποτε εγκατέλειψε.

Και χωρίς να αντιλαμβάνεται ότι αφ΄ ενός μεν αυτοαναιρείται, αφ΄ ετέρου οι φοιτηταί του ίσως αναρωτηθούν και τον ρωτήσουν: Ημιλόγιοι οι: Οδυσσέας Ελύτης, Νικηφόρος Βρεττάκος, Τάσος Βαρβιτσιώτης, Όλγα Βότση, Λιλή Ζωγράφου, Διαλεχτή-Ζευγώλη Γλέζου, Θ. Παπαθανασόπουλος, Νίκος Πεντζίκης, Κορνήλιος Καστοριάδης, Ντίνος Χριστιανόπουλος, Αντώνης Κουνάδης κι΄ άλλοι κι άλλοι κι άλλοι, που είχαν καταθέσει και διακήρυξη ενυπογράφως ότι δεν δέχονται αλλαγή στη γραφή των λέξεων της γλώσσας μας και θα συνεχίσουν να γράφουν και να τυπώνουν τα βιβλία τους στην πλήρη μορφή των λέξεων, όπως δίδαξαν οι πατέρες του δημοτικισμού και οι μεγάλοι νεοέλληνες

συγγραφείς; Ημιλόγιοι αυτοί και λόγιος ο γλωσσολόγος. Ημιλόγιος ο Ελύτης και οι άλλοι και τα Ελυτάκια λόγιοι;

Ο συγκεκριμένος δε είναι και αγάριστος, αφού υβρίζει τον ευεργέτην του.

Και επιτέλους το κριτήριο για τους λογίους και ημιλογίους είναι αν είναι πολυτονιστές ή μονοτονιστές; Και του ποιητή η ρίμα;

Ο ίδιος σε τηλεοπτική εκπομπή (ΕΤ 3 ανιχνεύσεις 30.6.10) προκειμένου να δείξει ότι η αρχαία δεν έχει σχέση με την νέα Ελληνική, ότι η δεύτερη είναι τάχα άλλη γλώσσα, εντόνως παρ «ειδικών» υποστηριζόμενα, έφερνε ως παράδειγμα το «παραθερίζω» λέγοντας ότι στα αρχαία το ρήμα εσήμαινε «θερίζω δίπλα σε κάποιον» (παρά) ενώ σήμερα σημαίνει περνά διακοπές. (Ούτε καν παράδειγμα της προκοπής ηδυνήθη να κομίσει φωραθείς έκθετος). Αγνοούσε δηλαδή ό,τι γνωρίζει και σήμερα η γυναίκα του χωριού που, όταν βλέπει κάποιον περνώντας να κλέβει καρπούς από ξένο περιβόλι λέει: «Και παραθεριστής ε; Το χωράφι έχει νοικοκύρη, δεν είναι παρασπόρι». Δεν εγνώριζε δηλαδή ότι η παρά εδώ είναι με την έννοια του παρανόμως κι όχι του δίπλα, που ο αρχαίος εν τέλει δεν είχε ανάγκη να δημιουργήσει τέτοια λέξη, αφού στον θερισμό όλοι ήσαν «παρά», δίπλα, συνθεριστές. (Στην ίδια εκείνη εκπομπή ατύχησε και με την «τραγιάσκα» προκαλέσας την παρέμβαση του παρουσιαστή).

Κι ακόμα έφθαναν στο σημείο οι μονοτονιστές να διαστρεβλώνουν και να κατασκευοφαντούν, όσους χρησιμοποιούσαν το πολυτονικό σύστημα γραφής. Και τους απέδιδαν πράγματα που σκόπιμα παραποιούσαν, όπως ότι τάχα ισχυρίζονται πως η κατάργηση των τόνων ισοδυναμεί με το γκρέμισμα του Παρθενώνα. (Και να τώρα και η Πόλη με ωμέγα). Καγχάζοντες συνάμα για το μέγεθος της μωρίας των πολυτονιστών. Καίτοι εγνώριζαν ότι ουδέποτε ελέχθη κάτι παρόμοιο από τον αείμηστον Χρήστον Μαλεβίτην. Ο οποίος απαντώντας στο «επιχείρημα» των μονοτονιστών γλωσσολόγων ότι στην αρχαιότητα τόνοι δεν υπήρχαν και εθεσπίστηκαν αργότερα από τους Αλεξανδρινούς, απάντησε: «Μα για όνομα του Θεού: είναι τούτο επιχείρημα; Κι ο Παρθενώνας κάποτε δεν υπήρχε και χτίστηκε αργότερα. Τι σημαίνει αυτό; Ότι πρέπει να τον γκρεμήσουμε;».

Και ότι στην αρχαιότητα τόνοι δεν υπήρχαν είναι εκείνο που οι μονοτονιστές ουδέποτε έπαυσαν ν' αναμασάνε. Η απάντηση όμως του Χρήστου Μαλεβίτη είναι συντριπτική.

Γενικώς μετερχόμενοι στρεψοδικίες και ψευτοδικολαβισμούς, αγιάτρευτα «προοδευτικοί», όπως ότι οι υπολογιστές αδυνατούν να γράψουν στο πολυτονικό και γραφομηχανές δεν υπάρχουν, ότι θα προκύψει οικονομικό όφελος, θαχουμε αιεφόρο πνευματική ανάπτυξη και τα παιδιά θ' απογειωθούν γλωσσικά και πνευματικά, επιστήμονες κάνοντας την παλιανθρωπιά τους επιστήμη, μιμούμενοι θλιβερούς

πολιτικάντηδες και σαλπίζοντες ότι τώρα πια «θά 'χουμε γλώσσα ζωντανή που στα χέρια του λαού και των φωτισμένων θ' αποβεί όργανο μάχης για την κατάκτηση θέσης που αρμόζει στους Έλληνες», «η Ελλάδα γλωσσικά αρτιότερη θα απογειωθεί πνευματικά κτλ κτλ». Ενώ πανεπιστημιακοί του Παιδαγωγικού Τμήματος του πανεπιστημίου Αθηνών από τα μέσα της δεκαετίας του 1990 αποκάλυπτα edίδασκαν ότι «πρέπει να αγωνιστούμε για την καθιέρωση της φωνητικής γραφής με τα λατινικά αλφάβητο» (Διδασκαλία Γλώσσας και κειμένων, σελ.216 Αθαν. Παπάς) Έτσι επέτυχαν να βαλκανοποιήσουν γλώσσα που έπλασαν αιώνες και πνευματικοί γίγαντες εντάσσουντάς την σ' ένα θολό υπερεθνικό γλωσσικό σύστημα όπου η Ελληνική είναι πια αγνώριστη.

Παράλληλα περάσαμε στην κατάργηση της γ' κλίσεως, των πτώσεων, των εγκλίσεων, των πνευμάτων-γραμμάτων, της υπογεγραμμένης, του παθητικού αορίστου, των απαρεμφάτων και οι μετοχές όλες αναλυμένες. Κι ο συλληφθείς έγινε «εκείνος που συλλήφτηκε». (Γιατί οι ευλογημένοι δεν λένε που πιάστηκε; Ελληνικά είναι τα: συλλήφτηκε, συντρίφτηκε, προάχτηκε, επέμβηκε κτλ). Και θέλουμε τρεις λέξεις τουλάχιστον εκεί που μια αρκούσε και απέδιδε και καλλίτερα. Ακόμα ο λύνοντας, ο γράφοντας, ο παρόντας. Και ο αιτών αιτώντας. Ή επί το προδευτικώτερον «για την αίτηση» στα έντυπα των αιτήσεων του δημοσίου.

Κι άντε να κλίνεις τον παρατατικό των οδηγούμαι, διηγούμαι (ή οδηγιέμαι διηγιέμαι) και όλων των ομοίων. Στην κατάργηση του ν στο τέλος της λέξεως (προς το αξιότιμο κύριο Αθανάσιο Πετράκο. Κι όλες οι λέξεις πια τελειώνουν σε μια τρύπα, όπως έλεγε ο Ελύτης). Τα τριγενή και δικατάληκτα έγιναν τριγενή και μονοκατάληκτα. Και το θηλυκό δεν πάει πια με το αρσενικό αλλά κολλάει στο ουδέτερο. Κι ακούμε από μεγάλους επιστήμονες ουνιβερσιτάδες όλοι τους –και δύναμαι να τους ονομάσω έναν έναν κι όλα χρονικά και τοπικά προσδιορισμένα- να λένε: «Οι διεθνές τράπεζες» «δεν έρριξε επαρκή χιόνι», ειδικοί φιλόλογοι περιφερειάρχες της εκπαίδευσης «το θνησιγενή σχολείο» «της υπεριώδης ακτινοβολίας», «το ισοσκελή τρίγωνο»...και η βουλευτριά Κουντουρά κατά τη συζήτηση των προγραμματικών δηλώσεων «του διεθνές νομισματικού ταμείου». Και να τάχουν όλα γραμμένα.

Πίσω δε από κάθε λέξη κολλάνε κι από μια –ποίηση. Και πανεπιστημιακοί γράφουν: εξορθολογικοποίηση, παποποίηση, αγελαδοποίηση (αγελοποίηση ήθελε να επεί), απανθρωποποίηση, αβουλοποίηση, μουσειοποίηση (του τριμμένου επιτραχηλίου), ελληνοποιήσεις (όχι ανθρώπων αλλά αμνοεριφίων και χοίρων), ψυχιατροποίηση, κουρελοποίηση, ασημαντοποίηση, μπαχαλοποίηση, κακουργοποίηση, βελτιοποίηση (των μεθόδων της αστυνομίας. Γιατί ο λόγιος δεν γράφει βελτίωση;) καρατζαφεροποίηση, γκλομπαλοποίηση

κτλ κτλ (Για «τα πάθη της ποίησης» έχω μαζέψει 18 σελίδες λέξεις, που δεν υπάρχουν σε κανένα λεξικό. Όλες από πανεπιστημιακούς και ειδικούς γραμμένες..

Το μονοτονικό έγινε ήδη ατονικό, σήματα ως και του στρατού διαβιβάζονται με λατινικούς χαρακτήρες και η ηγεσία δεν ντρέπεται, οι νέοι χρησιμοποιούν πια γκρίκλις, οι διαφορές σκοτώνονται και πάνε ως άχρηστα στα σκουπίδια και στ' αζήτητα. Και η γλώσσα που ήταν όλο χάρη, κίνηση, λιγεράδα και ζωή έγινε τώρα στατική. Και να τα φωνήεντα πέντε (5) και φθόγγοι g,d,b. Και το ξ είναι το κσ (το ξ στο εξέρχομαι ίδιο με το κσ της εκστρατείας). Και να δεχτούμε πάραυτα ότι είμαστε «ημιμαθείς ή πλήρως αγνοούντες, ελληνοκάπηλοι, διαβρωτές από μέσα, επιπόλαιοι, συνωμοσιολόγοι, με μίσος κατά των επιστημόνων».

Αλλά μας διαβεβαιώνουν οι ίδιοι πάλι: «Δεν πρέπει να ανησυχούμε». Καχύποπτοι τουλάχιστον μας επιτρέπετε να είμαστε; Νοιασμένοι; Με την άδειά σας φυσικά πάντοτε, να θεωρούμε ότι μπορούμε κι εμείς να μετρήσουμε την περιουσία των παππούληδων –δεν είμαστε δα και τόσο ευήθεις και διανοητικώς ατελείς και μυαλό μέσου ανθρώπου διαθέτουμε– κι όχι «να συμβουλευόμαστε πάντα τον ειδικό γλωσσολόγο»-οικονομολόγο απ' τους οποίους καζαντίσαμε.

Κι εκείνος π' ανασαίνει δεν είναι κατά κανόνα πνευμονολόγος, όπως λέει ο κ. Μπουκάλας, μπορεί όμως ν' ανασαίνει ελεύθερα. Και καλλίτερα από πολλούς πνευμονολόγους μακριά από την μούχλα, τη μπόχα, την αποφορά και τα δηλητήρια. Και να λέει στον πνευμονολόγο τί τον ενοχλεί, άν τον ενοχλεί. Έτσι και με τη γλώσσα. Με τη δική μας ανασαίνουμε και υπάρχουμε χιλιάδες χρόνια και δεν χρειαζόμαστε βρογχοδιασταλτικά. Κι αν είναι να πεθάνουμε ας μας αφήσουν να πεθάνουμε φυσιολογικά. Ας μη μας φιμώνουν. Αν οι γλωσσολόγοι-πνευμονολόγοι δεν μπορούν να μας βοηθήσουν όταν ασθενούμε, τουλάχιστον ας μη επιδεινώνουν την ήδη δεινή κατάστασή μας φράζοντας «επιστημονικά» τις αεροφόρους οδούς.

Ως και 140 επιστήμονες λένε στην επιστολή τους: «Καταδικάζουμε την ανάρμοστη στοχοποίηση και διαπόμπευση...». Και καλά με το «καταδικάζω» έχει πέσει πολύ πληθωριστικό χρήμα στην αγορά. Οι γλωσσολόγοι όμως γιατί το χρησιμοποιούν; Δεν γνωρίζουν ότι το «καταδικάζω» προϋποθέτει ότι τρία (3) στοιχεία τουλάχιστον πρέπει να συνυπάρχουν. Έγκλημα, δικαστής, δίκη με καταδίκη ύστερα από αποδεικτική διαδικασία και σχηματισμό δικανικής πεποίθησης (= καταδικάζω); Και ανεξαρτήτως του πως χρησιμοποιούν τη λέξη όλοι οι άλλοι οι οποίοι κυριολεκτικά τη σούρνουν, οι γλωσσολόγοι δεν γνωρίζουν, ότι δύνανται να διαμαρτυρηθούν έντονα, ν' απορρίψουν και μετά βδελυγμίας ακόμη, να μεμφθούν, να εγκαλέσουν, να καταγγείλουν, να εκφράσουν αγανάκτηση και αποτροπιασμό, να στηλιτεύσουν κι ό, τι

άλλο θέλουν όχι όμως να καταδικάσουν;

Η καταδίκη είναι έργο άλλου, τρίτου, αντικειμενικού και αμερόληπτου έξω από τα δύο μέρη. Αν δε συμπέσουν στο ίδιο πρόσωπο και ο βεβαιώσας την παράβαση είναι καί καταδικάσας δικαστής καί δήμιος, όπως εδώ οι γλωσσολόγοι μαζικά και υπό μορφήν οργισμένου όχλου, όχι δικαιοσύνη δεν απενεμήθη, αλλά ο λάκκος της ανοίχτηκε κι ετάφη ζωντανή. Όσο και αν λένε ότι «η πρωτοβουλία τους δεν έχει συντεχνιακό χαρακτήρα» το περί δικαίου αίσθημα το προκαλούν σκοτώνοντας και την ιδέα της δικαιοσύνης. Και η χρήση του εδώ από τους γλωσσολόγους αποπνέει ιδεολογικές προσμίξεις.

Λεπτομέρειες ίσως πουν πολλοί. Οι γλωσσολόγοι πάντως δεν έπρεπε να λένε και να γράφουν «καταδικάζουμε» για πολλούς λόγους. Πρώτα γιατί είναι γλωσσολόγοι και δείχνουν να μην προσέχουν (προς+έχω τον νουν) την γλώσσα.

Και πιο πέρα: Από πότε η διαφωνία ακόμη και δυσμενείς κρίσεις και εκφράσεις μιας δασκάλας επί επιστημονικού θέματος, αναγόμενες και στον δικό της κύκλο, διάβολε, αναγορεύονται σε «έγκλημα συκοφαντίας του επιστημονικού έργου των γλωσσολόγων»; Δεν γνωρίζουν ότι και υπερβολές να μετήλθε η δασκάλα, τέτοιες που να έχουν ακόμη και χαρακτήρα προσβλητικών, εφ' όσον ανάγονται σε επιστημονικό ζήτημα δεν συνιστούν καν άδικη πράξη;

Μόνο για να κατοχυρώσουν την επιστήμη τους φτιάχνουν κατακόμβες και στην Ακαδημία Αθηνών επιτιθέμενοι κατά παντός έχοντος διαφορετική επιστημονική άποψιν ακόμη και συναδέλφων τους γλωσσολόγων-ερευνητών που αντιδρούν κατά καιρούς στα σχέδιά τους. Κι ό, τι λέω κατατίθεται μετά λόγου γνώσεως και δύναμαι να το αποδείξω.

Και σκέτη ανοησία νά 'ναι αυτό που υπεστήριξε η δασκάλα, από τους 140 ειδικούς επιστήμονες κανείς ποτέ δεν άκουσε τίποτα για ένα σάπιο μήλο που ωδήγησε στην ανακάλυψη του νόμου της παγκοσμίου έλξης; Και μπροστά σ' αυτά το σάπιο, όπως γράφει ο Πολύβιος

Δημητρακόπουλος, θα ωχριούσαν όλα τα γερά;

Ύστερα 140 αυτοί πώς γίνεται να εκφράζουν ομοθυμαδόν την ίδια άποψη; Δεν αντιλαμβάνονται ότι ομοφωνία 140 ειδικών επιστημόνων επί γλωσσικού θέματος σημαίνει ή ότι:

α. Το θέμα είναι απλό έως ανύπαρκτο, ή ότι:

β. Άλλες δυνάμεις ευρίσκονται επί το έργον.

Απλό όμως αποκλείεται, αφού και οι προηγούμενες γραμματικές τούς διαψεύδουν και τα μισά τουλάχιστον έγκυρα λεξικά. Προπαντός όμως η ίδια η πορεία και η ιστορία της γλώσσας που την ακούμε, την βλέπουμε και ζούμε μαζί της.

Άρα.....

Γ' ΜΙΑ ΑΠ ΕΥΘΕΙΑΣ ΚΟΥΒΕΝΤΑ ΜΕ ΤΟΥΣ ΓΛΩΣΣΟΛΟΓΟΥΣ:

Για να αντιμετωπιστεί μια δασκάλα σαν πολλοί δεν μαζευθήκατε, ένα τάγμα πλήρες σε πυκνό σχηματισμό, μέτωπο αρραγές και γραμμικό, βαρύτατα εξοπλισμένο; Ή αλλιώς η μισή δύναμη του Λεωνίδα που αντιμετώπισε την περσική στρατιά; Που βρεθήκατε τόσοι; Πόσα πανεπιστήμια έχει η Ελλάδα; Πόσοι δουλεύετε στο καθένα; Ένα από τα μεγαλύτερα πνευματικά κατορθώματα του ανθρώπου στο διάβα ολόκληρης της Ιστορίας του κόσμου, η Αγία Γραφή, μεταφράσθη από Ο' (εβδομήντα). Εσείς διπλάσιοι γιατί δεν στρωνόσαστε να μεταφράσετε και να σχολιάσετε τους αρχαίους για τα Ελληνόπαιδα και όλον τον κόσμο όπως οι Ο', παρά ασχολείστε με «τα συνήθη ευτράπελα» μιας δασκάλας; Που έστω και να «παρενόησε βασικούς κανόνες της γραμματικής» ευθύνεστε, αφού δεν της τα μάθατε σωστά όταν έπρεπε. Ή αποδίδει η μέθοδος της μαζικής πειθούς;

Αλλά και τώρα. Δεν θά 'πρεπε ως καλοί γεωργοί, όταν αποτυγχάνει το σπαρτό τους, να κυττάξετε να ιδείτε πού κάνατε λάθος; Κι από την αποτυχία να αντλήσετε δύναμη και νέα γνώση, και στη δασκάλα και σ' όλους μας να δώσετε να καταλάβουμε; Ακόμα κι αν σας προσέβαλε καθώς λέτε, αυτή δεν παύει να είναι μαθήτριά σας. Πώς δεν αντιληφθήκατε ότι στην προσβολή του μαθητή ο δάσκαλος δεν μπορεί να απαντάει με προσβολή;

» Γιατί περιφρονείτε την κραυγή αγωνίας των ελλήνων ιδιαίτερα αυτή την περίοδο που επελέγη για την εισαγωγή στα Δημοτικά Σχολεία της Νέας Γραμματικής; Από αυτό έπασχε, σήμερα η πατρίδα; Μήπως τους έλληνες έπνιξε ο προβληματισμός και η ανησυχία από τη συμπεριφορά σας όλα αυτά τα χρόνια;

» Κι αντί να χαίρεστε που οι Έλληνες εξεδήλωσαν ενδιαφέρον για τη γλώσσα (άλλοτε έπεφταν σε βαθειά σιωπή σαστισμένοι, γιατί πρώτη φορά έβλεπαν πολιτικούς και πνευματικούς ταγούς να πανηγυρίζουν στις κηδείες, τη δε σιωπή οι εξουσιαστές την έλεγαν συναίνεση), εσείς μιλάτε για κατηγορίες, καταδίκες, παρανοήσεις κτλ κρατώντας για τον εαυτό Σας το δικαίωμα να έχετε γνώμη. Με επιχειρήματα μάλιστα που βρίσκονται, όπως παλιά και τώρα, μακριά από του να θεωρηθούν στοιχειωδώς λογικά.

Να: Δεν υποστηρίζετε λέτε τη φωνητική ορθογραφία. Και θέλω πραγματικά να σας πιστέψω. Όμως από τα όμικρον και ώμεγα (ο,ω) τα ήτα, γιώτα, ύψιλον (η,ι,υ), γιατί επιλέγετε (προκρίνετε) ως συμβολισμό του ήχου τα όμικρον (ο) και γιώτα (ι) ως φωνήεντα και όχι, βάσει της δικής Σας διδασκαλίας πάντα, τα ωμέγα (ω) και ήτα (η); δεν βγάζουν και τα δύο (ο και ω), (η, ι, υ) τον ίδιο ήχο; Τι θέλετε να ειπείτε; Να πάρουμε εν τέλει τις σφυρίχτρες και να σφυράμε; Και οι λατίνοι που μετέφρασαν τις ελληνικές λέξεις βλάκες ήσαν; Είμαστε σοβαροί;

Έτσι θα κάνετε επιστήμη; Ή θα προβάλετε τη συχνότητα εμφανίσεως του κάθε γράμματος; Κι έτσι όμως ποιος είπε ότι το ωμέγα δεν υπερτερεί;

Όχι κύριοι, οι Έλληνες δεν είμαστε επικίνδυνοι.

» Και αφού όπως οι ίδιοι λέτε «απολύτως τίποτα το διαφορετικό απ' αυτά ΑΚΡΙΒΩΣ που υπήρχαν και στις παλιότερες σχολικές γραμματικές», γιατί δεν αφήνατε αυτές;

» Ενεκρίθη λέτε ακόμα από τους αρμοδίους φορείς της πολιτείας η γραμματική της Ε' και ΣΤ' Δημοτικού.

Αλλά, ω αγαθοί, είναι τούτο επιχείρημα; Πόσα και πόσα άλλα ενεκρίθησαν για ν' αποσυρθή εν συνεχεία η έγκριση; Εδώ είχε εγκριθή και εδιδάσκετο για χρόνια και μέχρι πρότινος βιβλίο που διελάμβανε ότι «ο Όμηρος ως πηγή της Ιστορίας είναι επικίνδυνος» (και άλλα πολλά «επιστημονικά» Ή αγνοείτε τους πραίτωρες;) Ποιος, ο Όμηρος. «Η αρχή, η πηγή και μαζί η δεξαμενή, η προζύμη. Το δέντρο της ζωής και της παρουσίας του κάθε Ελληνικού στον κόσμο. Το αιώνων φύτρωμα, ανακλάδισμα και καρποφορία. Ο ποιητής που δείχνει σαν αστέρι μέσα στο σκοτάδι τη μοίρα των ανθρώπων όλης της γης», όπως γράφει ο πραγματικά μέγας Έλληνα διδάσκαλος Φώτης Βαρέλης. Επικίνδυνος η πηγή και η διαύγεια! Κι άλλα βιβλία εγκεκριμένα, μιλούσαν για «σπουδαία ελαττώματα κτλ», έβριθαν γλωσσικών εξελκώσεων, παραμορφώσεων, κι επιστημονικών ανακριβιών. Κι εξετάζοντο τα παιδιά στις πανελλήνιες για να τα εμπεδώσουν προφανώς και χαραχτούν καλά στο νου και την ψυχή τους.

[Υστερα πόσα άλλα «έχουν εγκριθεί από τους αρμόδιους φορείς της πολιτείας» και μάλιστα σε ανώτερο του Παιδαγωγικού Ινστιτούτου επίπεδο και σε κακό μας βγήκαν; Και δεν μιλώ για τους γνωστούς «συνωτισμούς».

-Καλά, εσύ που κολλάς, μου είπε ένας πολυπτυχιούχος παπάς. Με μια λέξη δεν έγινε δα και τίποτα, που χαλάτε τον κόσμο!

-Γιατί παππούλη, τ' απάντησα. Μια λέξη δεν ήταν το filioque, ή μάλλον δύο που προκάλεσε ένα σχίσμα και κρατάει 1400 χρόνια; Μια λέξη δεν είναι «Μακεδονία», που βασανίζει την ανθρωπότητα έναν αιώνα; Δεν έμαθες ότι μια λέξη είναι ολόκληρη ιστορία; Κρίμα. Και τα μάτια του παπά γούρλωσαν.]

» Κι ακόμα ήθελα να ρωτήσω όλους εσάς τους πανεπιστημιακούς γλωσσολόγους: τί σημαίνει «αστικοί φόβου» και ποια είναι η μη αστική πραγματικότητα;

» Ακόμα ποιος Έλληνας φιλόλογος γνωρίζει τι σημαίνει «λεκτικές πράξεις», «κειμενικοί δείκτες», «συμφωνικοί φθόγγοι», «τριβόμενα σύμφωνα», που υπάρχουν στην εγκριθείσα γραμματική του Δημοτικού, όπως εύστοχα παρετήρησε η πρόεδρος των Φιλολόγων; Ας απαντήσουν οι φιλόλογοι.

Κι εδώ «παρανόηση για βασικές αρχές της γλωσσολογίας» που

καίτοι «διδάσκονται σ' όλα τα παιδαγωγικά και φιλολογικά τμήματα των πανεπιστημίων», όπως λέτε, οι φιλόλογοι τα αγνοούν. Και τώρα εισάγονται στο Δημοτικό προφανώς για να τα μάθουν εκεί.

» Γενικότερα στη γλωσσολογία γιατί κουβαλάτε από την Εσπερία όρους όπως: «δίψηφο γράφημα» «σύμπλοκα», «αντώνυμα» κτλ, κτλ εντελώς ανεπεξέργαστους σαν τα γενόσημα, τη μετενέργεια, την αυτομόρφωση, κι αδούλευτους; Τα αντώνυμα είναι τα αντίθετα στη ελληνική ή αστειεύεστε; Και τα ελληνόπουλα ουδέν αποκομίζουν. Μόνον εσείς περνάτε για επιστήμονες σπουδαίοι.

Γιατί δεν δίδετε τη γλώσσα μας «σαν φως, σαν κύμα, σαν άνεμο, σαν δροσιά», όπως θα λεγε ο μέγας διδάσκαλος που κατ' επανάληψη μνημόνευσα, «ώστε ο έλληνας να την παίρνει ως την ψυχή του και να τη χαίρεται: παρά την καταντήσατε αποκρυφισμό; Τι «κέρδος κέρατα» που λέει ο λαός θα έχουν τα παιδιά μας με την ούτως διδασκομένη γλωσσολογία σας;

» Κι έχει τη δύναμη μια δασκάλα «να αποπροσανατολίζει δασκάλους, γονείς και μαθητές» και δεν έγινε γλωσσολόγος, ακόμα ο υπουργός;

Εδώ που έφθασε το πράγμα παραδεχθείτε τουλάχιστον ότι όλα αυτά είναι επιχρίσματα χαπιού για τη καθιέρωση της φωνητικής (fonitikis) ορθογραφίας. Να απαλλοτριωθεί η γλώσσα από το αλφάβητο. Θα ήταν τουλάχιστον έντιμο. «Νοιώθεται», που λέει ο ποιητής.

Και εύχομαι ειλικρινά σε σας τους 140 η ιστορία να σας κατατάξει σ' εκείνους που έχτισαν κι όχι στους χαλαστήδες ή τους γκρεμιστάδες.